

**‘சமஸ்கிருத’
படை எடுப்பு**

நூல் குறித்து...

பா.ஐ.க. ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சமஸ்கிருதத்தைத் திணித்து வருகிறது அய்.அய்.டி. உயர்கல்வி நிறுவனங்களிலும், சி.பி.எஸ். பாடத்திட்ட பள்ளிகளிலும் சமஸ்கிருதத்தைத் திணித்து வேறு எந்த தேசிய மொழிக்கும் தராத முக்கியத்துவத்தை சமஸ்கிருதத்துக்கு தந்து வருகிறது. பார்ப்பனிய பண்பாட்டுத் திணிப்பதே இதன் முதன்மையான நோக்கம். இந்தியாவின் தேசிய மொழியாகும் தகுதி சமஸ்கிருதத்துக்கு மட்டுமே உண்டு என்றும் அந்த நிலை வரும்வரை இந்தியே தேசிய மொழியாக இருக்கலாம் என்பதே ஆர்.எஸ்.எஸ். கொள்கை. அந்த அமைப்பின் கொள்கை நூலாகிய 'பஞ்ச் ஆப் தாட்ஸ்' (Bunch of thoughts) நூலில் அதன் தலைவராகவும் வழி நடத்துவருமான கோல்வாக்கர் இதை பதிவு செய்திருக்கிறார். ஆர்.எஸ்.எஸ். முன்னணி அமைப்புகளின் பெயர்களும் அந்த அமைப்பின் நிகழ்வுகளுக்கான பெயர்களும் சமஸ்கிருதத்திலே சூட்டப்பட்டிருப்பதை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் தமிழ் உள்பட சமஸ்கிருதமே தாய்மொழி என்ற பொய்யை தொடர்ந்து பார்ப்பனர்கள் பேசியும் எழுதியும் வருகிறார்கள்.

பார்ப்பனப் பண்பாட்டு சின்னமான சமஸ்கிருதத்தை எதிர்த்தும் தமிழின் தனித்துவமான சிறப்பை வலியுறுத்தியும் இயக்கங்கள் நடத்திய வரலாறு தமிழ்நாட்டுக்கு உண்டு. இந்த வரலாறுகளையும் சமஸ்கிருதம் கடவுள் மொழி, அறிவியல் மொழி என்ற வாதங்களுக்கான மறுப்புகளையும் இந்த நூல் பதிவு செய்கிறது.

திராவிடர் விடுதலைக் கழக வார ஏடான 'புரட்சிப் பெரியார் முழக்கம்' இதழில் வெளி வந்த கட்டுரைகள் மற்றும் செய்திகளோடு பெரியார் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகளும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்பு : விடுதலை இராசேந்திரன்

அரசு அதிகாரத்துடன் தணிக்கப்பட்டதே 'சமஸ்கிருதம்'

பார்ப்பனியத்தை ஏற்றுக் கொண்ட ஜெர்மானியர் மாக்ஸ்முல்லர் தொடங்கி, கல்வெட்டு ஆய்வாளர் பார்ப்பனர் நாகசாமி வரை பார்ப்பனர்கள் அனைவருமே இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் தாய்மொழி சமஸ்கிருதம் தான். தமிழ் மொழியே சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தான் வந்தது; தமிழ்மொழி எழுத்துகளும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பெறப்பட்டதே என்ற வரலாற்றுக்குப் புறம்பான செய்திகளை கூறி வருகிறார்கள். இப்போதும் பா.ஐ.க. ஆட்சியும், ஆர்.எஸ்.எஸ்.சும் சமஸ்கிருதத்தை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி திணிக்க முயற்சிப்பதன் நோக்கம் பார்ப்பனப் பண்பாட்டை – தமிழர்களின் பண்பாடாகத் திணிக்கும் முயற்சிதான்.

மகாராஷ்டிராவில் பார்ப்பன ஜாதி எதிர்ப்பு இயக்கம் நடத்திய ஜோதிபாபுலே, 'ஆரியர்கள் வருகைக்குப் பிறகே ஆதி சூத்திரர்களின் அடிமைத்தனம் தொடங்கியது' என்று கூறியதோடு, ஜாதி ஒழிப்பில் சமஸ்கிருத எதிர்ப்பையும் பார்ப்பன எதிர்ப்பையும் உள்ளடக்கிய கொள்கையை உருவாக்கினார்.

தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பன வர்ணாஸ்ரம எதிர்ப்போடு சமஸ்கிருத எதிர்ப்பும் பிரிக்க முடியாமல் இணைந்தே நின்றது. தமிழ்மொழியியல் ஆய்விலும் சமஸ்கிருத எதிர்ப்பும், பார்ப்பன எதிர்ப்பும் உள்ளடங்கி இருந்தது. தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி என்ற வரலாற்று உண்மையை தொல்லியல் ஆய்வுகளும் உறுதி செய்தன. பார்ப்பன எதிர்ப்பு, ஜாதி எதிர்ப்பு, சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு இயக்கங்களின் வழியாக தமிழர்களின் தன்மானம், உரிமைகளை மீட்டெடுக்கும் இயக்கத்தை பெரியார் தொடங்கி நடத்தினார். 'மனுதர்மத்துக்கு' எதிராக திருக்குறளை முன் வைத்து, திருக்குறள் மாநாடு நடத்தி, திருக்குறளை குறைந்த விலையில் அச்சிட்டுப் பரப்பினார். பார்ப்பனர்கள் சமஸ்கிருதத் திணிப்புக்கு பாதை அமைக்கவே இந்தியைத் திணிக்கிறார்கள் என்பதே பெரியாரின் கருத்தாகும்.

மொழி வரலாறு குறித்து சில சுருக்கமான குறிப்புகளைப் பார்ப்போம்:

இந்தியாவில் மக்கள் பேச்சு வழக்கில் இருந்த மொழி; 'பிராகிருதம்'. அதேபோல் 'பாலி' என்பதும் மக்கள் பேசிய மொழி. இந்த பிராகிருதம் – பாலி என்ற இரண்டு மொழிகளை இணைத்து உருவாக்கப்பட்டதுதான் சமஸ்கிருதம்.

சமஸ்கிருதம் என்பதன் பொருள், 'புதிதாக செய்யப்பட்டது' என்பதே ஆகும்.

- 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் 179 மொழிகளும், 544 பேச்சு மொழிகளும் மக்களிடையே வழக்கத்திலிருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் சமஸ்கிருதம் இடம் பெறவில்லை. (கருநாடகாவில் கிமோகா மாவட்டத்தில் இரண்டு குக்கிராமங்களில் புதுக்கோட்டையிலிருந்து குடிபெயர்ந்த சில பார்ப்பன குடும்பங்கள் சமஸ்கிருதம் பேசுவதாகக் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் பேசுவதும் தமிழ் – கன்னடம் – சமஸ்கிருதம் கலந்த ஒரு வகை கலவை மொழியே)
- வேதகால சமஸ்கிருதம் வேறு; (கி.மு.1500 முதல் 500 வரை) அப்போது இது சடங்கு மொழிதான். பிறகு புராண-இதிகாச கால சமஸ்கிருதம் என்பது வேறு. அப்போது எல்லாம் அது இலக்கிய மொழியாக (செவ்வியல்) இல்லை. பிறகு 'உபநிடதங்கள்' வந்தபோது, உபநிடத சமஸ்கிருதம் உருவானது. (அதாவது – சடங்குகள், மந்திரங்கள்

என்பவற்றை தாண்டி தத்துவங்களைக் கூறுவதே உபநிடதம்) இந்த மூன்று காலகட்டங்களில் பேசப்பட்ட மொழி சமஸ்கிருதம் என்று அழைக்கப்பட்டாலும், உண்மையில் வெவ்வேறான மொழிகளே என்கிறார், பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையார்.

- புத்தர் – பார்ப்பன மொழியான சமஸ்கிருதத்தை ஏற்கவில்லை. மக்கள் மொழியான பாலி மொழியில்தான் பேசினார். சமண மதத்தை உருவாக்கிய மகாவீரரும் சமஸ்கிருதத்தை ஏற்கவில்லை; எதிர்த்தார். ஆனால், புத்த மதத்தில் ஊடுருவி, மகாயான பவுத்தத்தை உருவாக்கிய நாகார்ஜூனன் எனும் பார்ப்பனர் புத்தருடைய கொள்கைக்கு நேர் எதிராக சமஸ்கிருதத்தை ஏற்றார். புத்தரும் சமண மதத்தை உருவாக்கிய மகாவீரரும் சமஸ்கிருத பார்ப்பன எதிர்ப்பை முன்னெடுத்த காலத்தில் (கி.மு.5-4) பாணினி சமஸ்கிருதத்துக்கு இலக்கணத்தை உருவாக்கினார். (அதன் பெயர் அஷ்டாத்தியாதி)
- அதற்குப் பிறகு அசோகர் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.மு.3) அரசு மொழியாகவும் கல்வெட்டுகளில் பதிக்கப்பட்ட மொழியாகவும் 'பிராகிருதம்' என்ற மக்கள் மொழியே பயன்படுத்தப்பட்டது; சமஸ்கிருதம் அல்ல.
- புத்த மார்க்கத்தை ஊடுருவி, பார்ப்பனியம் அழிந்த பிறகு, இந்திய துணைக் கண்டம் முழுதும் பார்ப்பன ஆதிக்கம் கொடி கட்டிப் பறந்தது (கி.பி.4/5 – கி.பி.13 வரை). இந்த காலகட்டங்களில் அரசர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டே 'சமஸ்கிருதம்' வளர்க்கப்பட்டது. மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அல்ல; மக்களின் மொழியாகவும் இது இல்லை.
- இந்த வரலாற்றுக் கட்டங்களில் அரசு ஆதரவும் – பாதுகாப்பும் உள்ள மொழியாக சமஸ்கிருதம் இருந்ததால் பவுத்தர்கள்; சமணர்கள்; நாத்திகர்கள்; சமஸ்கிருத மொழியை ஏற்றுக் கொண்டு – அந்த மொழியிலேயே இலக்கியங்களை படைத்தார்கள்.
- 'உலகாயுதம்' எனும் நாத்திகக் கொள்கையை வலியுறுத்திய பிரகஸ்பதி எழுதிய (நாத்திகம் என்றால் – வேதத்தை மறுப்பவர் என்பதே பொருள்) 'பிரகஸ்பதி சூத்திரம்', ஜெயராசி பட்டர் என்ற நாத்திகரின் 'தத்துவ பார்வை சிம்ஹ' உள்ளிட்ட வேத மறுப்பு நூல்களும்

சமஸ்கிருதத்திலேயே எழுதப்பட்டன. இந்த நூல்களை திட்டமிட்டு அழித்தது பார்ப்பனியம். மக்கள் மொழியான பிராகிருதம் மொழியை மறையச் செய்தார்கள். மக்களின் பேச்சு மொழியாக இருந்த வட்டார மொழிகளின் எழுச்சியை அரசு அதிகாரத்துடன் பார்ப்பனர்கள் தடுத்து, அவற்றை இலக்கணப் படுத்துவதை தடுத்தார்கள்.

- முகலாயர்கள் படை எடுப்பு; ஆங்காங்கே குறுநில வட்டார ஆட்சிகளின் பெருக்கம் காரணமாக கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் சமஸ்கிருதத்தின் வீழ்ச்சி தொடங்கியது.
- அதற்குப் பிறகும் கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டில் காஷ்மீர் மன்னனான சுல்தான் ஜெயசகர்-உல்-அபிதின் என்ற இஸ்லாமிய மன்னன் சமஸ்கிருதத்தை மீண்டும் ஆட்சி மொழியாக்கினான். முகலாய மன்னர் அக்பரும் சமஸ்கிருதத்தை ஆதரித்தார். சமஸ்கிருத நூல்களை பெர்சிய மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். ஆனாலும், குப்தர்கள் காலத்துக்குப் பிறகு சமஸ்கிருதம் அரசு மொழி என்ற தகுதியை இழந்தது.
- 1852இல் கல்கத்தாவில் சமஸ்கிருத கல்லூரி ஒன்று தொடங்கப் பட்டது. தொடங்கியவர் ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர் என்ற பார்ப்பனர். சமஸ்கிருதத்தை ஆரியர்களின் வேதமொழியாகவும், சமஸ்கிருத வரலாறே பார்ப்பனியத்தின் வரலாறாகவும் நிலைநாட்டும் முயற்சிகள் இதற்குப் பிறகு தீவிரம் பெற்றன.
- சமஸ்கிருத இலக்கியங்களிலும் நாடகங்களிலும் மன்னர்களாக வரும் கதை மாந்தர்கள் சமஸ்கிருதம் பேசுவார்கள். வேலையாட்களாகவும், திருடர்களாகவும், முரடர்களாகவும் வரும் கதைப் பாத்திரங்கள் பிராகிருத மொழிகளைப் பேசுவார்கள். இப்படி அடித்தட்டு மக்களை இழிவுப்படுத்தி அவர்கள் பேசக் கூடாத மொழியாக - சமஸ்கிருத இலக்கியங்களிலேயே எழுதப்பட்டன.
- தொடக்கத்தில் 'பிராகிருதத்தை' ஆட்சி மொழியாக ஏற்ற பல்லவர்கள், பிறகு பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாகி சமஸ்கிருதத்தை - பார்ப்பனர்களை இறக்குமதி செய்தார்கள். சோழர்கள் காலத்திலும்

பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்திலும் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்றது சமஸ்கிருதம்.

- சமஸ்கிருதத்துக்கு எதிராக முதல் குரல் கொடுத்தவர் சமணத்தை உருவாக்கிய மகாவீரர். பிறகு சமணமே சமஸ்கிருதத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் அந்த காலகட்டத்திலும் 'திகம்பர சமணப்' பிரிவு அறிஞர் பிரபாச் சந்திரர் சமஸ்கிருதத்தை எதிர்த்தார். 'பிராகிருதமே' உயர்ந்த மொழி என்றார். 'ஒரு விதவை தனது மூத்த மகனையே திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற காட்டுமிராண்டி பண்பைக் கண்டது சமஸ்கிருதம்' என்றார்.
- இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் வழங்கி வந்த பல வகையான மொழிகள் குறித்து ஆராய்ந்து, 'சமண சுத்தங்கள்' என்ற நூலை சமணர்கள்தான் கொண்டு வந்தனர். இந்தியாவில் எழுத்து வரி வடிவங்களோடு 18 மொழிகள் இருந்ததாக குறிப்பிட்டது அந்த நூல். அதில் ஒன்றுதான் 'திராவிட' அல்லது 'தாமிலி'. இதுவே பழந்தமிழ் என அறியப்படுவதாகும். இந்தப் பழந்தமிழ் வழியாக பழந்தமிழோடு சமணர்கள் தொடர்பு கொண்டனர்.
- மொழிகளின் சொற்கள் – இலக்கணங்களை ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்த டாக்டர் கால்டுவெல் உள்ளிட்ட பல அறிஞர்கள், தமிழ் – திராவிட மொழிக் குடும்பம். சமஸ்கிருதம் இந்தோ – அய்ரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது என்று பகுப்பாய்வு செய்தனர். தமிழும் சமஸ்கிருதமும் மொழி கட்டமைப்பில் வேறு வேறானவை என்பதை ஆய்வுபூர்வமான நிறுவியுள்ளனர்.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியோடு நூலின் பக்கங்களைப் படிக்க வாசர்களை அழைக்கிறோம்!

‘சமஸ்கிருதம்’

ஒரு செயற்கைக் கலவை

ஆரியர்களின் மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் கங்கை நாட்டில் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாகிக் கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டில் இலக்கிய வடிவம் பெற்ற ஒரு செயற்கைக் கலவை மொழி.

சமஸ்கிருதம் என்னும் சொல் திருந்திய வழக்கு என்னும் பொருளுடையது; இதன் எதிர்வழக்கு பிராகிருதம், அதாவது திருந்தா மொழி, சமஸ்கிருதத்தில் புத்தர், அசோகன் கால இலக்கியம் இல்லை.

அசோகன் காலத்தில் பிராகிருத வகைகளே இருந்தன. அவனும் அவனுக்கு முன்பு புத்தரும் பேசிய பாலியும், மகாவீரர் பேசிய அர்த்தமாகதியும் அவற்றுப்பட்டவையே. சமஸ்கிருத இலக்கியம் தமிழ்ச் சங்க கால இலக்கியத்துக்கும் திருக்குறளுக்கும் மிகவும் பிற்பட்டது.

சமஸ்கிருதமும் பாணினிக்கும் முற்பட்ட காலத்துப் புராண இதிகாச மொழியும் அதற்கும் முற்பட்ட வேத மொழியும் தொடர்புடையவையானாலும் வெவ்வேறு. இம் மூன்றையும் சமஸ்கிருதம் என்னும் ஒரே பெயரால் வழங்குவதன் மூலம் அது தமிழையொத்த பழமையும் இலக்கியப் பண்பும் மக்கட் சமயச் சார்புடையமையும் பெற்றது என 2000 ஆண்டுகளாக ஆரியர்களால் உலகை நம்ப வைக்க முடிகிறது.

சமஸ்கிருதம் இலக்கிய மொழியானபோதே வழக்கிழந்த மொழியாயிற்று; அதற்குமுன் அது பேச்சு மொழியாய் இருந்தது. அப்பேச்சு மொழிச் சமஸ்கிருதம் உருவான காலத்தில் ஆரியர்கள் நாடோடிகள். இவ்வாழ்வின் சின்னத்தைச் சமஸ்கிருதம் இன்னுந் தாங்கிக் கிடக்கிறது. அதில் இன்னும் நாட்டுப் பெயர்கள் உயர்தினைப் பன்மைப் பெயர்களே. அதாவது, பாண்டிய நாடு என்பது சமஸ்கிருதத்தில் பாண்டியர்கள் எனப்படுகிறது. ‘இராமன் கோசலாத்திலிருந்து விதேகத்துக்குச் சென்றான்’ என்பதன் சமஸ்கிருதப் பாணி, ‘இராமன் கோசலத்தாரிடமிருந்து விதேகத்தாரிடம் சென்றான்’ என்பதே. அன்று அவர்களது நாடு, வீடுந் தெருவும் ஊரும் உடைய நாடல்ல, நாடோடிக் கும்பல்களாகத் திரண்டு இடத்துக்கிடஞ் சென்ற ஒரு மந்தையாகவே இருந்தது என்பது இது காட்டுகிறது.

(ஆதாரம்: பன்மொழிப் புலவர் அறிஞர் கா.அப்பாத்துரை எழுதிய ‘சரித்திரம் பேசுகிறது’ என்னும் நூல். பக். 138-144)

‘சமஸ்கிருத’க்கு தடை போட தீர்மானம் சமஸ்கிருத கல்லூரி

1940 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அன்றைய தஞ்சை மாவட்டம் திருவையாற்றில் ஒரு சமஸ்கிருத கல்லூரி இருந்தது. அப்போது மாவட்டம் தோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு மாவட்ட வாரியம் (District Board) என்ற அமைப்பின் நிர்வாகத்தில் மாவட்டங்கள் இயங்கின. இந்த சமஸ்கிருத கல்லூரி, ‘மாவட்ட வாரிய’ நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கிய ஒரு அரசு நிறுவனம். இதில் சமஸ்கிருத மொழி மட்டுமே கற்பிக்கப்பட்டது. எனவே, படித்தவர்களும் பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே! அப்போது மாவட்ட வாரியத் தலைவராக இருந்தவர் சர். ஏ.டி. பன்னீர்செல்வம். பெரியாரின் சுயமரியாதை கருத்துகளை தீவிரமாக ஆதரித்தவர். சமஸ்கிருத கல்லூரியில் தமிழும் கற்றுத் தர வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். பார்ப்பனர்களோ சமஸ்கிருத கல்லூரியில் தமிழ் நுழைந்தால் புனிதம் கெட்டுவிடும் என்று கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். மிரட்டலுக்கு பன்னீர்செல்வம் பணியவில்லை.

சமஸ்கிருத கல்லூரியில் தமிழ் படிக்க பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் சேர்ந்தனர். இதனால் மாணவர் விடுதியில் பிரச்சினை உருவாக்கப்பட்டது.

பார்ப்பன மாணவர்களுக்கு தனி இடத்தில் சாப்பாடு, பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களுக்கு தனி இடத்தில் சாப்பாடு போட்டார்கள். இதற்கு மாவட்ட வாரியம் அனுமதிக்கவில்லை. அப்போது மாவட்ட வாரியத் தலைவராக (ஜில்லா போர்டு) நாடிமுத்து பிள்ளையும், துணைத் தலைவராக கிருஷ்ணசாமி வாண்டையாரும் இருந்தனர். வாரியக் கூட்டத்தில் பார்ப்பனரும் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களும் ஒரே இடத்தில்தான் உணவருந்த வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். 1941 ஜனவரி 27 ஆம் தேதி இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறியவுடன், பார்ப்பன மாணவர்களுக்கு விடுதியில் சாப்பிடத் தடை விதித்து, பார்ப்பன சேரியான அக்கிரகாரத்தில் பார்ப்பனர்கள் சாப்பாடு போட்டார்கள். அப்போது பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் 70 பேர்; பார்ப்பன மாணவர்கள் 45 பேர். பெரியாரின் 'விடுதலை' நாளேடு 1941 ஜனவரி 29 ஆம் தேதி திருவையாற்றில் 'ஜாதித் திமிர்' என்று கடுமையாக கண்டித்து எழுதியது.

திருவையாறு பிரச்சினையை தமிழகம் முழுதும் பார்ப்பனர்கள் கொண்டு சென்றார்கள். பார்ப்பன-பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களை அரசு விடுதியில் ஒரே பந்தியில் உணவருந்த அனுமதித்ததை எதிர்த்து சென்னை மயிலாப்பூரில் 1941 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் பார்ப்பனர்கள் பொதுக் கூட்டம் போட்டு கண்டித்தார்கள். அதில் 'ரைட் ஆனரபில்' சீனிவாச சாஸ்திரியார், சர்.பி.எஸ். சிவசாமி அய்யர், டி.ஆர். வெங்கட்ராம சாஸ்திரியார், இராவ் பகதூர், ஜி.ஏ. நடேசன் போன்ற பிரபலமான செல்வாக்கு பெற்ற பார்ப்பனர்கள் 'சமந்தியை கடுமையாக சாடினார்கள். இதே கூட்டத்தில் சைவப் பிரமுகர்களான 'சூத்திர'த் தமிழர்கள் திவான்பகதூர் வி.மாசிலாமணிப் பிள்ளை, எம். பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், எம். ராஜமன்னார் செட்டியார், வையாபுரிப் பிள்ளை போன்ற தமிழ் பண்டிதர்களும் பார்ப்பனர்களை ஆதரித்து பேசினார்கள்.

பெரியார் விடவில்லை. 'விடுதலை' போர்ச் சங்கு ஊதியது. 1941 ஏப்ரல் 10 ஆம் தேதி சென்னை கோகலே அரங்கில் (இது பிராட்வேயில் இருந்த அரங்கம்) தஞ்சை மாவட்ட நிர்வாகத்தின் முடிவை ஆதரித்து பெரியார் ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டினார். முன்னாள் அமைச்சரும், வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்தை அமுல்படுத்தியவருமான எஸ்.முத்தையா முதலியார் தான் கூட்டத்தின் தலைவர். மண்டபம் முழுதும் கூட்டம் நிரம்பி மண்டபத்துக்கு வெளியேயும் திரண்டு வழிந்தது என்று 'விடுதலை' (12.4.1941) பதிவு செய்தது. கூட்டத்தில் பெரியார் இவ்வாறு பேசினார்.

“இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு சர்க்கார் தஞ்சாவூர் தீர்மானத்தை கேன்சல் செய்தாலும் சரி; அல்லது கோர்ட் மூலமே அத்தீர்மானம் அமுலுக்கு வர வொட்டாமல் தடுக்கப்பட்டாலும் சரி; எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. இந்து மதத்தின் யோக்கியதையையும் ஆரியர்கள் யோக்கியதையையும் நாடு அறியக்கூடும். இந்திய சம்பந்தத்தில் (இணைப்பில்) இருந்தும், இந்து மதப் பிடிப்பிலிருந்தும் நம் மக்கள் விலக வேண்டியது அவசியம் என்பதற்கு இவை தக்க ஆதாரங்களாக எனக்கு உதவும் என்கிற தைரியம் எனக்கு உண்டு” என்றார் பெரியார். சென்னையில் மட்டுமல்ல, மதுரை, திருநெல்வேலி, திருச்சி போன்ற நகரங்களிலும் இந்தப் பிரச்சினைக்காக பெரியார் கூட்டங்கள் போட்டுப் பேசினார்.

அப்போது தஞ்சைக்கு இறந்துபோன காஞ்சி சங்கராச்சாரி சந்திரசேகரேந்திர சரகவதி பயணம் மேற்கொண்டார். அவருக்கு மாவட்ட வாரியம், பாத பூஜை செய்து, பிட்சை தருவதற்கு (நிதி தருவதற்கு) நிதி திரட்டியது. ‘சமந்தி’க்கு தீர்மானம் போட்ட அதே நாடிமுத்து பிள்ளையும், கிருஷ்ணசாமி வாண்டையாரும் தான் இப்படி சங்கராச்சாரி ‘பாத பூஜை’க்கும் ஏற்பாடு செய்தார்கள் என்பதுதான் இன்னும் வெட்கக் கேடானது. அப்போது பார்ப்பன மாணவர்கள் – பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களுடன் சமஸ்கிருத கல்லூரியில் ஒன்றாக உணவருந்த மாவட்ட நிர்வாகம் உத்தரவிட்டதை அறிந்து கொதித்துப் போனார் சங்கராச்சாரி. சமஸ்கிருதம் பயிலும் பார்ப்பன மாணவர்கள், தனியாகத்தான் உணவருந்த வேண்டும் என்று உத்தரவிட்ட சங்கராச்சாரி, இவர்களின் உணவு செலவுக்கு அவரே பார்ப்பனர்களிடம் பண வசூல் செய்தார். இதை பெரியார் தனது உரையில் சுட்டிக் காட்டி பார்ப்பன வெறியைக் கண்டித்தார்.

சமஸ்கிருத கல்வி பார்ப்பனரல்லாத ‘சூத்திர’ மாணவர்களுடன் ஒன்றாக உணவருந்துவதற்கே தடை போட்ட கொடுமை இங்கே நிலவியது.

குழப்பமான மொழி

“நான் என் ஆயுள் முழுவதும் சமஸ்கிருத மொழியைப் பயின்று கொண்டிருக்கின்றேன். எனினும் எனக்கே ஒவ்வொரு தடவையும் புதியதாகத் தோன்றுகிறதெனில், சாதாரண மக்களுக்கு அவற்றைப் பயில்வது எவ்வளவு சிரமமாயிருக்கும். எனவே இவ்வண்ணங்கள் பொது மக்களுடைய சொந்த மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டும்.”

(விவேகானந்தர் - இந்திய பிரசங்கங்கள் பக்கம் 183-84)

சங்கராச்சாரியுடன் வர்த்த வள்ளலார்

இறந்துபோன காஞ்சி சீனியர் சங்கராச்சாரிக்கும் வள்ளலாருக்கும் 'சமஸ்கிருதம்' தொடர்பாக நேரடி மோதல் நடந்த வரலாறும் உண்டு. ஒரு முறை வள்ளலார், காஞ்சி சங்கராச்சாரியை சந்திக்கச் சென்றபோது 'சமஸ்கிருதமே அனைத்து மொழிகளுக்கும் தாய்' என்று சங்கராச்சாரி ஓங்கி அடித்துப் பேசி யிருக்கிறார். அங்கேயே இதை ஏராளமான ஆதாரங்களைக் கொண்டு வள்ளலார் அவரிடம் மறுத்து வாதாடியிருக்கிறார். வள்ளலார் வரலாற்றை எழுதியுள்ள 'சன்மார்க்க தேசிகள் என்ற ஊரன் அடிகள்' நூலில் இந்த நிகழ்வை பதிவு செய்திருக்கிறார். 'சமஸ்கிருதமே அனைத்து மொழிகளுக்கும் தாய்மொழி என்று நீங்கள் கூறினால் தந்தை மொழி தமிழ் தான் என்று நான் கூறுவேன். தமிழ் இல்லாவிட்டால் பிறமொழிகள் வந்திருக்காது' என்று பதிலடி தந்திருக்கிறார் வள்ளலார். ஊரன் அடிகள் அந்த சம்பவத்தை இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு - தமிழ் அறிவுறுத்துவான் வேண்டிக், கபிலன் குறிஞ்சிப்

பாட்டினைப் பாடியதைப் போல் ஆரியமொழி மட்டுமே நன்கு உணர்ந்த சங்கராச்சாரிக்கு தென்மொழி, வட மொழி என்ற இரண்டு மொழிகளிலும் கடல்போல் அதன் நிலை கண்டுணர்ந்த முழுமை யான அறிவு படைத்த வள்ளலார், தமிழ் குறித்து அப்போதே ஒரு உரையை செய்து தமிழின் செவ்வியை (சிறப்பை) செவியறிவு வறுத்தி (உரைக்கும்படி) அருளினார்” – என்று ஊரன் அடிகள் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமஸ்கிருதத்தை எதிர்த்து தனித் தமிழ் இயக்கம் கண்ட மறைமலையடிகள் வடமொழியிலும் ஆழமான புலமை மிக்கவர். சொல்லப் போனால் சங்கராச்சாரியை விட சமஸ்கிருதத்தில் கரை கண்டவர். தமிழ்நாட்டில் அண்ணா முதலமைச்சராக இருந்தபோது மறைமலை அடிகள் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வில் (அன்றைய 11ஆம் வகுப்பு) பாடமாக வைக்கப்பட்டது.

அந்தக் கட்டுரையில், “உடல்நலம் கருதி யாரும் சமஸ்கிருதம் படிக்கக் கூடாது. அதிலும் குறிப்பாக பிள்ளைகளுக்கு அது கூடவே கூடாது. வயிற்றில் வலியைத்தான் அது உண்டாக்கும்” என்று கூறி இருந்தார்.

பார்ப்பனர்கள் இதற்கு கடுமீ எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். ‘இந்து’, ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ நாளேடுகளில் கண்டனக் கடிதங்களை பார்ப்பனர்கள் எழுதிக் குவித்தார்கள். அதற்காக அண்ணா அஞ்சிடவில்லை. இத்தகைய புகார்களை ஆராய டாக்டர் மு.வரதராசனார் தலைமையில் ஒரு குழுவை நியமித்தார். பாட நூல்களை ஆய்வு நடத்திய அந்த குழு,

“மறைமலை அடிகளாருடைய கருத்து மொழியியல் அடிப்படையில் கூறப்பட்டதாகும். இதிலே எதிர்ப்பதற்கு ஏதும் இல்லை” – என்று தனது அறிக்கையில் அறிவித்துவிட்டது

சமஸ்கிருதத்தில் வரவேற்பு: எதிர்த்தார் காந்தி

20.9.1927 அன்று திருச்சியில் பார்ப்பனக் கல்வி நிறுவனமான தேசியக் கல்லூரியில் காந்தியார் பேச வந்தார். பார்ப்பனர்கள் அவருக்கு சமஸ்கிருதத்தில் எழுதி வரவேற்பு பத்திரம் வாசித்தார்கள். காந்தியார் பேச எழுந்தார். பேச்சைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு, ‘இந்தக் கூட்டத்தில் சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்கள் இருந்தால் கையை உயர்த்துங்கள்’ என்று கேட்டார். வெகுசிலரே கையை உயர்த்தினார்கள். “மிகப் பெரும்பாலானருக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாதபோது, அந்த மொழியில் ஏன் வரவேற்பு பத்திரத்தை தயாரிக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார். பார்ப்பனர்கள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘வரவேற்புரையை தமிழில் எழுதியிருக்கலாம். வேண்டுமானால் அதன் மய்யக் கருத்தை இந்தியிலே சமஸ்கிருதத்திலே கூறியிருக்கலாம்’ என்றார்.

கூட்டம் முடிந்து திரும்பும்போது உடன் வந்த காகா கலேல்கர் (இவர்தான் முதன்முதலாக அமைக்கப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையத்தின் தலைவராக இருந்தவர் - மராட்டிய பார்ப்பனர்), காந்தியிடம் இது குறித்து கேட்டார். - “உங்களுக்குத்தான் சமஸ்கிருதம் பிடிக்குமே; அப்படி இருந்தும் ஏன் எதிர்த்தீர்கள்?”

அதற்கு காந்தியார் சொன்ன பதில் இது: “எல்லாப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த மாணவர்களின் சார்பாக இந்த வரவேற்புப் பத்திரத்தை வாசித்துக் கொடுத்தார்கள். எனவே அவர்களுக்குப் புரியக் கூடிய மொழியில் அதைத் தயாரித்திருக்க வேண்டும்” என்று கூறிய காந்தி, அடுத்து கூறியதுதான் மிகவும் முக்கியமானது. “இப்பகுதியில் ‘பிராமணர், பிராமண ரல்லாதார் இயக்கம்’ நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த இயக்கத்தின் எதிரொலியாகத்தான் வரவேற்புரையை சமஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்களோ என்று நான் அய்யப்படுகிறேன். அதனால்தான் என் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தினேன்.”

பெரியாரின் சமஸ்கிருத பார்ப்பன எதிர்ப்பு இயக்கம், பார்ப்பனர்களை எந்த அளவுக்கு ஆத்திரமடைய செய் திருக்கிறது என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

ஆதாரம்: ‘ம.பொ.சி.யின் தமிழகத்தில் பிற மொழியினர்’ நூல்

சமஸ்கிருதத்தை வீரட்டிய மெக்காளே கல்வி!

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் வைதீக வெறி பிடித்த பார்ப்பனர்கள், பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டும் சமஸ்கிருத கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தனர். இந்த அழுத்தத்தினால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காசியில் ஒரு சமஸ்கிருத பள்ளியைத் தொடங்கி, அடுத்து கல்கத்தாவிலும் ஒரு சமஸ்கிருத பள்ளியை தொடங்கும் முயற்சிகளில் இறங்கியது. இதற்கு கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார். இந்து மத சீர்திருத்தவாதியும் பார்ப்பனருமான இராஜாராம் மோகன் ராய், “சமஸ்கிருதக் கல்வியானது இந்தியாவை என்றென்றும் இருளில் ஆழ்த்திவிடும். இந்திய குடிமக்களின் முன்னேற்றத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அக்கறை இருக்குமானால் கணிதம் இயற்கை தத்துவம், வேதியல் உடற்கூறு இயல் ஆகிய பயனுள்ள அறிவியலைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்” என்று கவர்னர் ஜெனரலுக்கு கடிதம் எழுதினார். இதற்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் கருத்துகள் வந்தன. பல ஆண்டுகாலம் கருத்து வேறுபாடுகள் நீடித்த பிறகு, பிரிட்டிஷ் அரசு சமஸ்கிருதக் கல்வித் திட்டத்தை கைவிட்டது. இந்த துணிச்சலான முடிவை எடுத்தவர் கவர்னர் ஜெனரல். அமைச்சரவை சட்டக் குழு உறுப்பினரான தாமஸ் பேபிங்டன் மெக்காளே பிரபு

(1800–1859). 1855ஆம் ஆண்டு அரசு கல்விக் கொள்கைக் குறித்து அவர் முன் வைத்த குறிப்பு மிகவும் ஆழமானது.

“பிரிட்டிஷ் அரசு மத சகிப்புத் தன்மையைக் கடைப்பிடிப்பதோடு அனைத்து மதத்தினரிடமும் பாகுபாடின்றி நடந்து கொள்ள வேண்டும். முக்கியமான பிரச்சினைகளில் தவறான வழிகளைப் போதிப்பதும் அற்பப் பயனை விளைவிப்பதுமான சமஸ்கிருத இலக்கியங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பது என்பது, பகுத்தறிவுக்கும் ஒழுக்க நெறிக்கும் ஏற்புடையது அன்று. அத்தோடு அது நடுவுநிலையும் ஆகாது. சமஸ்கிருதம் வெறும் தரிசு நிலம். அதைக் கற்பதனால் அறிவு விளையாது. அதில் வானளாவிய மூட நம்பிக்கைகள் நிறைந்துள்ளன என்பதால் அந்த இலக்கியங்களைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று நம்மிடம் கூறுகிறார்கள். அதற்கு நாம் இசைந்தோமெனில் திரிபுபடுத்தப்பட்ட வரலாறு, தவறான வானவியல், ஏமாற்று மருத்துவம் ஆகியவற்றையே கற்பிக்க நேரிடும். இந்த மோசடிகள் நேர்மையற்ற ஒரு மதத்தின் புனித நூல்களில் இருப்பதனால் அவை கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பது மூடத்தனம். இந்தியரைக் கிறித்துவத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலிருந்து நாம் விலகியே இருந்துள்ளோம். இனியும் அவ்வாறே தொடர்வோம். அதற்காக, ஒரு கழுதையைத் தொட்டுவிட்டால் சுத்தி செய்வதற்கு என்ன மந்திரங்கள் கூற வேண்டும், ஓர் ஆடு கொல்லப் பட்டால் அதற்குப் பரிகாரங்கள் எந்த வேதப் பாடலைப் பாட வேண்டும் என்பதை இளைஞர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக நாட்டின் நிதியைச் செலவிட வேண்டும் என்பதை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாது.

இன்றைய நிலையில் நமக்கும் நம்மால் ஆளப்படும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கும் இடையே தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தரும் ஒரு வர்க்கத்தை உருவாக்குவதற்காக சிறந்த ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். நிறத்திலும் இரத்திலும் இந்தியர்களாகவும் ஒழுக்கத்திலும் பண்பாட்டிலும் செயல் முறையிலும் ஆங்கிலேயர்களாகவும் உள்ள ஒரு வர்க்கத்தை உருவாக்குவோம்.”

இப்படி துணிவுடன் அறிவித்தார் மெக்காலே. இந்தத் திட்டம்தான் பார்ப்பனருக்கு மட்டுமே உரிமை வழங்கிய சமஸ்கிருத கல்வி முறையை தகர்த்தது, அனைவருக்குமான கல்விக்கு கதவு திறந்தது. இதற்கு மெக்காலேவுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். மெக்காலே கல்வி முறையில் மாற்றங்கள் வேண்டும் என்பது வேறு; ஆனால் அன்றைய சூழலில் இது மிகவும் முற்போக்கான நடவடிக்கைத்தான்.

சமஸ்கிருதத்தில் அறிவியலா?

சமஸ்கிருதத்தில் பல அறிவியல் கருத்துகள் இருக்கின்றன என்கிறார்கள். கண்டம் விட்டு கண்டம் பாயும் - விமானங்கள் குறித்து சமஸ்கிருதத்திலேயே நமது முன்னோர்கள் எழுதி வைத்துள்ளனர் என்று பேசினார் பிரதமர் மோடி! மனிதன் கற்பனையில் கண்ட கனவுகளும், அதில் உருவான எழுத்துகளுமே அறிவியலுக்கான ஆதாரங்கள் ஆகிட முடியாது. கோட்பாடு (தியரி), சோதனை (எக்ஸ்பெரிமென்ட்), கண்டறிதல் - இம்மூன்றையும் உள்ளடக்கிய செயல்பாடுதான் அறிவியல்!

கண்டம் விட்டு கண்டம் பாயும் விமானங்கள் வேத காலத்தில் பறந்திருக்க முடியுமா? எரிபொருள் இல்லாமல் விமானம் பறக்க முடியாது. இரப்பர், அலுமினியம் போன்ற பொருள்கள் இல்லாமல் விமானத்தையே வடிவமைத்திருக்கவும் முடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'பெர்னாலி' கொள்கை, நியூட்டனின் விதிகள் தெரியாமல் பறப்பது பற்றிய ஒரு அடிப்படைப் புரிதலே வந்திருக்க முடியாது.

“எல்லாம் நம்மிடத்திலே ஒரு காலத்தில் இருந்ததுதான். ஆனால் தொலைந்து போய்விட்டன”

என்று பதில் கூறலாம். அது அறிவியலுக்கு எதிரானது. தொலைந்து போவது அவ்வளவு எளிது அல்ல. மனிதன் தனக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் இருந்த எந்தக் கண்டுபிடிப்பையும் தொலைத்துவிட்டதாக சரித்திரம் இல்லை.

தமிழர்கள் வியக்க வைக்கும் அணைகளை கோயில்களை கட்டி யிருக்கிறார்கள் என்பதும் உண்மை தான். இவற்றுக்கு அறிவியல் தேவை இல்லை. தொழில்நுட்பம்தான் தேவை. அறிவியல் வேறு; தொழில் நுட்பம் வேறு. இந்தத் தொழில் நுட்பம் பரம்பரைப் பரம்பரையாக வருவது.

கலிலீயோவுக்குப் பிறகு மேற்கத்திய நாடுகளில் 17ஆம் நூற்றாண்டில்தான் நவீன அறிவியல் பிறந்தது. தஞ்சை பெரிய கோயில் 1000 ஆண்டுகளானாலும் அப்படியே நிற்கிறது. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டிய அடுக்குமாடி குடியிருப்புகள் சரிந்து விடுகின்றன என்பது உண்மை. இதற்கு எளிமையான பதில் இருக்கிறது. பெரிய கோயிலைக் கட்டியவர்கள் இன்று இருந்தாலும் உலகமே பாராட்டும் கட்டிடங்களை தந்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கு தாங்கள் செய்யும் தொழில் மீது அவ்வளவு மரியாதை. முழுமை அடையும் வரை மீண்டும் மீண்டும் முயன்று அன்றைய தொழில் நுட்பத்தில் உச்சத்தைத் தொடர் டார்கள். ஆனால் பரம்பரையாகப் பெற்ற அந்த தொழில் நுட்பத்துக்கும் அறிவியலுக்கும் தொடர்பு இல்லை. இன்றைக்கு அறிவியலையும் தொழில் நுட்பத்தையும் பிரிக்க முடியாது. தொழில்நுட்பம் இல்லை என்றால் அறிவியலில் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் வந்திருக்காது. அறிவியல் இல்லை என்றால் தொழில்நுட்பம் முன்னேற முடியாது. தொழில்நுட்பம் மட்டுமே அறிந்திருந்த காலத்தை இப்போது கருத்தில் கொண்டு முன்னோர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருந்தது என்று பேசுவதை கைவிட வேண்டும். சமஸ்கிருதத்தில் அறிவியலைத் தேடுவது வீண் முயற்சி. இன்று உலகில் எந்த ஒரு அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்கும் சமஸ்கிருதம் அடிப்படையாக இருந்தது இல்லை.

அப்படி எந்த ஒரு விஞ்ஞானியும் தனது கண்டுபிடிப்புக்கு சமஸ்கிருதமே அடிப்படை என்று அறிவிக்கவும் இல்லை.

ஸரஞ்சள் தெர்யர்த உளறல்!

மறைந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரான ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாத் அர்த்தம் புரியாமல் வேதம் படித்த தனது அனுபவத்தை இவ்வாறு கூறுகிறார்:

ஒன்பதாவது வயது முதல் ஆறாண்டு காலம் ரிக் வேதம் முழுவதையும் மனப்பாடமாகப் பயிலுவதற்காக நான் செலவழித்தேன். குடும்பப் பாரம்பரியத்தோடு ஒட்டிய ஒரு ஏற்பாடு இது. அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அது நடைபெற்றது.

நம்பூதிரிகள் ரிக்வேதிகள், யஜுர் வேதிகள், சாமவேதிகள் என்று பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்தந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஆண் பிள்ளைகள் இளமையில் ஒரு முறையாவது அவர்களுக்குரிய வேதங்களை குருவிடமிருந்து நேரடியாகக் கேட்பதும் சுயமாகப் பாராயணம் செய்வதும் கட்டாயமாகும். அவர்களில் ஒரு பிரிவினராவது அவரவர் வேதங்கள் முழுவதையும் பாகம் பாகமாக திரும்பத் திரும்ப பாராயணம் செய்து மனப்பாடம் செய்து கொண்டனர். அவர்களில் நானும் ஒருவன்.

ஆனால் மனப்பாடமாகப் பயிலுவதைத் தவிர நாங்கள் உச்சரிப்பதன் பொருள் என்ன என்று இந்தச்

சிறுவர்களோ அவர்களின் குருமார்களோ அறிந்திருக்கவில்லை. எனக்கும் புரியவில்லை. வெறும் உச்சரிப்பைக் கொண்டே சொந்த ஆன்மாவும் உலகம் முழுவதும் நலம் பெற தங்களுக்கு உதவக்கூடிய ஏதோ ஒரு சக்தி அந்த வேத சுலோகங்களில் அடங்கியுள்ளது என்பதே நம்பிக்கை.

இதுபோன்ற வேதங்கள் போதிப்பதும் பயிலுவதும் சரிவர நடத்துவதற்கான மடங்கள், கோவில்கள் முதலிய அமைப்புகள் உள்ளன. அவைகளுக்குச் சொந்தமாக சொத்துக்களும் உண்டு. அங்கெல்லாம் தங்குவதற்கும் உணவருந்துவதற்குமான ஏற்பாடுகள் ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் அங்கு ஈர்த்தது. இவ்வாறு நம்பூதிரி களின் சமூக கலாச்சார வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய பகுதியை அர்த்தம் புரியாத வேத உச்சரிப்புகளுக்கும் பயிற்சிக்கும் செலவழிக்கப்படுகிற காலம் இது. நம்பூதிரி சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களில் கல்வி கற்கத் தொடங்கிய பின்னரும் இது ஓரளவுக்கு நீடித்தது; இன்றும் நீடிக்கிறது.

இதற்கு மாறுபட்ட இன்னொரு அம்ச முள்ளது; நம்பூதிரிமார்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வேதங்கள் பயிலுவதற்கோ உச்சரிப்பதற்கோ தகுதியில்லை. தகுதியற்ற 'கீழ் ஜாதிக்காரர்கள்' தகுதியுள்ளவர்கள் செய்கின்ற வேத உச்சரிப்புகளைக் கேட்பதுகூட 'பாவமானது!' தகுதியுள்ள நம்பூதிரிகளிலேயே பெண்கள் ஆண்கள் வேதம் உச்சரிப்பதைக் கேட்கலாமே தவிர சுயமாகக் கற்பதற்கோ உச்சரிப்பதற்கோ தகுதியற்றவர்களாவர்! சில பிரிவுகளைச் சேர்ந்த நம்பூதிரி குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள்கூட ஒருமுறை குருவிடமிருந்து நேரில் கேட்டு பாராயணம் செய்யலாமே தவிர சுயமாக வேதங்களைக் கற்றறியக் கூடாது!

அதாவது, சமூகத்தில் மிகச் சிறுபான்மை யோரைத் தவிர மிகப் பெரும்பாலோருக்கு வேதங்கள் உச்சரிப்பதும் கற்பதும் கற்பிப்பதும் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

- ஈ.எம்.எஸ். எழுதிய 'வேதங்களின் நாடு' நூலிலிருந்து

பரபு ஜெகஜீவன்ரஹம் த்றந்த சமஸ்கிருத பண்டிதர் சீலை 'தீட்டான' கெருமை!

சமஸ்கிருதம் ஒரு மொழி என்ற எல்லையையும் தாண்டி, பார்ப்பனிய 'நால் வர்ண' ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் தன்னுடன் பிரிக்க முடியாமல் இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. 'பிராமணன்-சூத்திரன்' என்ற பிறவி ஏற்றத் தாழ்வு கொடுமை களை சமூகத்தின் விதி களாக்கும் 'மனு சாஸ்திரம்' - சமஸ்கிருதத்தில் தான் இருக்கிறது. 'நான்கு வர்ணங்களையும் நானே படைத்தேன்' என்று கிருஷ்ணன் கூறும் பகவத் கீதையும் சமஸ்கிருதத்தில் தான் இருக்கிறது. 'பிரம்மம்', 'பிராமணம்' இவற்றுக்குள்தான் உலகமே அடக்கம் என்று கூறும் ஆரிய - பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை வலியுறுத்தும் சமஸ்கிருத கருத்து கள் காலாவதியாகி விட்டன. இனி நாகரிக சமூகத்துக்கு அவை தேவை இல்லை என்று சமஸ்கிருத பெருமை பேசும் பா.ஜ.க. ஆட்சியோ, 'சங் பரிவார்' அமைப்புகளோ அறிவிப்பார்களா? சவால் விட்டுக் கேட்கிறோம். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த ஒருவர், சமஸ்கிருதத்தைப் படித்தாலும் அவர் 'வேத சமஸ்கிருதம்' படித்த பார்ப்பனர்களோடு சமமாக மதிக்கப்படுகிறார்களா? இல்லை. வரலாற்றிலிருந்து ஒரு சம்பவம்:

மறைந்த பாபு ஜெகஜீவன்ராம் இந்தியாவின் மூத்த தலைவர்களில் ஒருவர். நீண்ட காலம் காங்கிரஸ் மத்திய அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றவர். கற்றறிந்த மேதை. சமஸ்கிருதமும் கற்றவர். 1976ஆம் ஆண்டு இந்திரா காந்தி அவசர நிலை பிரகடனத்தை அறிவித்தபோது அதை எதிர்த்து காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறினார். பிரதமர் பதவிக்குரிய அனுபவம், அறிவு, ஆற்றல் அத்தனையும் இருந்தும் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் பிறந்த ஒரே காரணத்தால் அந்தப் பதவியை அவர் எட்ட முடியவில்லை. 1978 ஆம் ஆண்டில் ஜெகஜீவன்ராம், இந்தியாவின் பாதுகாப்புத் துறை அமைச்சர். அப்போது வாரணாசி சமஸ்கிருதப் பல்கலைக்கழகத்தில் சம்பூர்ணானந்த் என்ற சமஸ்கிருத அறிஞரின் சிலையைத் திறந்து வைக்க ஜெகஜீவன்ராம் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். சம்பூர்ணானந்த் அதர்வண வேதத்தை ஆய்வு செய்தவர். சம்பவம் நடந்த நாள் 24.1.1978.

மின் இணைப்பு வழியாக ஒரு 'சுவிட்சை' ஜெகஜீவன்ராம் அழுத்த, சிலையை மூடியிருந்த திரை விலகியது. அவ்வளவுதான் ஜெகஜீவன் ராம் திறந்து வைத்த அந்த சிலை தீட்டாகிவிட்டது என்று கூறி, 'சத்ரசங்' என்ற பார்ப்பனர் அமைப்பைச் சார்ந்த வர்கள் நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன் கங்கையிலிருந்து நீரைக் கொண்டு வந்து சிலையில் ஊற்றி தீட்டுக் கழித்தனர். ஜெகஜீவன் ராம் நிகழ்ச்சி முடிந்து திரும்புகையில் "செருப்பு தைக்கும் கீழ் ஜாதிக்காரனுக்கு சமஸ்கிருத அறிஞரின் சிலையைத் திறக்க உரிமை இல்லை" என்று கூச்சலிட்டனர். அப்போது தரைப்படை, கப்பல் படை, விமானப் படை என்று முப்படைக்கும் அமைச்சர் எனும் அதிகாரம் மிக்க பொறுப்பில் இருந்தவர் தான் ஜெகஜீவன்ராம். இருந்தும் என்ன? அவர், 'மின் இணைப்பு வழியாக' திறந்து வைத்த சிலைக் குள்ளே அந்த இணைப்பு வழியாக தீட்டும் பாய்ந்து விட்டதாம். காரணம், திறக்கப்பட்டது 'சமஸ்கிருத அறிஞர் சிலை'. இதைக் கண்டித்து 'தாழ்த்தப்பட்டோர் லீக்' என்ற அமைப்பின் தலைவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் இராம்தன் என்பவர் அறிக்கை விட்டார். பார்ப்பன ஊடகங்கள் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

தமிழ்நாட்டில் பெரியார் இயக்க மேடைகள்தான் ஜெகஜீவன்ராமுக்கு ஆதரவாக அனல் கக்கின. தமிழக தலைநகரில் வாழ் நாள் முழுதும் பார்ப்பன எதிர்ப் பாளராக விளங்கிய அந்த ஜாதி எதிர்ப்பாளருக்கு தி.மு.க. ஆட்சி, சிலை எடுத்து கவர்வித்தது. சேப் பாக்கம் தலைமைச் செயலக வாயிலில் அந்த சிலை இன்னும் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருக்கிறது.

பனகல் அரசர் தந்த பதிலடி

மருத்துக் கல்லூரியில் பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே படிக்க வேண்டும் என்பதற்காக பார்ப்பனர்கள் ஒரு சூழ்ச்சிகரமான திட்டத்தை பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தங்கள் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அமுல்படுத்தி வந்தார்கள். 'மருத்துவம் படிக்க ஒரு மாணவர் விண்ணப்பித்திருந்தால் அவருக்கு கட்டாயம் 'சமஸ்கிருதம்' தெரிந்திருக்க வேண்டும்' என்று விதி உருவாக்கினார்கள். இந்த சூழ்ச்சியை முறியடித்தவர், சென்னை மாகாணத்தில் நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் முதல்வராக இருந்த பனகல் அரசர் இராமராயர். மருத்துவக் கல்லூரியில் சேருவதற்கு சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையை நீக்கி உத்தரவிட்டார்.

1923 முதல் 1926 வரை சென்னை மாகாணத்தின் முதல்வராக இருந்தார். கோயில்களை பார்ப்பனர் பிடியிலிருந்து மீட்க அற நிலையப் பாதுகாப்பு சட்டம் கொண்டு வந்தது உள்ளிட்ட பல சீர்திருத்த சட்டங்களைக் கொண்டு வந்ததால் பார்ப்பனர்களின் கடுமீ எதிர்ப்புக்குள்ளானார்.

ஒரு கல்லூரி வரவேற்பில் அவரை அவமதிக்கும் நோக்கத்தோடு பார்ப்பனர்கள் 'சமஸ்கிருத'த்திலே

வரவேற்பு பத்திரம் வாசித்தனர். பனகல் அரசருக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாது என்ற மமதையிலும் மருத்துவக் கல்லூரி சேர்க்கைக்கு சமஸ்கிருதம் அறிந்திருக்க தேவையில்லை என்று உத்தரவிட்ட எரிச்சலிலும் பார்ப்பனர்கள் செய்த ஏற்பாடே இது.

பனகல் அரசரோ இதற்கு சரியான பதிலடி தந்தார். தனது பதில் உரையை சமஸ்கிருதத்திலேயே பேசினார். பார்ப்பனர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். காரணம் பனகல் அரசர் சமஸ்கிருதப் புலமைப் பெற்றவர் என்ற உண்மை பார்ப்பனர்களுக்கு தெரியாது.

காட்டுவெல் எதிர்ப்பு

வடமொழி, தமிழ் முதலான பல மொழிகளில் சிறந்த பயிற்சியும், புலமையும் உடைய டாக்டர் காட்டுவெல் தமிழ் மொழியின் சிறப்பைத் தம்முடைய ஆய்வு நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“தெலுங்கும், கன்னடமும், மலையாளமும், தத்தம் தனி நிலைகளை நிலைநாட்டுவது அறவே இயலாத அளவு, சமஸ் கிருதச் சொற்களை அளவிற்கு மீறிக் கடன் வாங்கியுள்ளன. அவற்றின் துணையை நோக்கி, எதிர்நோக்கிப் பழகி விட்டன. ஆதலின் தன்னுடைய சமஸ்கிருத கலவைகளைக் கைவிடுவது தெலுங்கு மொழிக்கு இப்பொழுது அரிதாம் என்பது உண்மை கன்னடத்திற்கு அதனினும் அரிதாம்.

மலையாளத்திற்கு அவை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அரிதாம். திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் உயர் தனிச் செம்மொழியாய் நிலை பெற்று விளங்கும் தமிழ் தன்னிடையே இடம் பெற்றிருக்கும் சமஸ்கிருத சொற்களை அறவே ஒழித்து விட்டு, உயர் வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒரு சிறிதும் வேண்டாமல் வளம் பெற்று வளர்வதும் இயலும்.”

(காட்டுவெல் - ஒப்பிலக்கணம் நூலில்)

ஆளே இல்லாமல் ஆதீக்கம் செலுத்தும் சமஸ்கிருதம்

1921 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா முழுதும் சமஸ்கிருதம் பேசியோர் 356. அதில் 315 பேர் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இருந்தார்கள். தமிழ்நாடு பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கக் கோட்டையாக இருந்தது என்பதற்கு இது உதாரணம். 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி தமிழ்நாட்டில் சமஸ்கிருதம் பேசத் தெரிந்தவர் ஒருவர்கூட இல்லை. இது பெரியார் இயக்கத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல வடகிழக்கு மாநிலங்கள், மத்திய பிரதேசத்துக்கு அப்பால் உள்ள கிழக்கு மாநிலங்கள், ஜம்மு காஷ்மீர், கேரளா, குஜராத் மாநிலங்களிலும் 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி சமஸ்கிருதம் பேசுவோர் ஒருவர்கூட இல்லை.

1981இல் 6106 நபர்களாக இருந்தவர்கள், 1991இல் 49,376 நபர்களாக அதிகரித்து, 2001இல் 14,135 நபர்களாகக் குறைந்தனர். இதிலிருந்தே பதிவுகள் உண்மையானவை அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“இது கணக்கெடுப்பில் நிகழ்ந்த கோளாறுகள் அல்ல. அரசியல் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு, அவ்வப் போது தங்கள் ‘மொழி அடையாளத்தை’ மாற்றிக் கொள்கிறார்கள் என்பதையே காட்டுகிறது, என்கிறார் இந்திய மக்கள் மொழியியல் கணக்கெடுப்புத் துறைப் பேராசிரியர் கணேஷ் தேவி. சமஸ்கிருதம் இப்போது எவருக்கும் தாய்மொழியாக பயன்பாட்டில் இல்லை என்றாலும், அரசியல் சட்ட உரிமையையும் அந்த மொழியின் சமூக மேலாதிக்கம் கருதியும் அதை தாய்மொழியாகப் பதிவு செய்கிறார்கள்” என்கிறார், செம்மொழி மய்யத்தைச் சார்ந்த ஆய்வாளர் பி. மல்லிக்கார்ஜூன்.

“சமஸ்கிருத கிராமம் என்று அழைக்கப்படும் கருநாடகத்திலுள்ள மத்தூரிலேயே அந்த மொழி தெரிந்தவர்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில்தான் உள்ளனர். பயன்பாடு இல்லாமலேயே சமஸ்கிருதம் தனது செல்வாக்கை செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. நாட்டில் எங்கோ ஒரு மூலையில் சமஸ்கிருதம் பேசப்படுவதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்., ஆனால் அது எங்குமே பேச்சு வழக்கில் இல்லை. அது ஒரு கருத்து என்ற அளவிலேயே நம்மிடம் இருக்கிறது” என்கிறார் இந்திய மொழியியல் கணக்கெடுப்புத் துறை பேராசிரியர் கணேஷ் தேவி.

ஆகஸ்டு 10, 2014 ‘இந்து’ நாளேடு இந்தத் தகவல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

முனைவர் அகத்தியலிங்கம் கூறுகிறார்!

உலகளாவிய தற்காலத்திய மொழி யியல் துறையில் பெரும் புலமை சான்றவரும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தருமான முனைவர் அகத்தியலிங்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

திராவிட மொழிகள் மிகப் பழமையான மொழிகள் என்பதும், மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே இந்திய நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன என்பதும் இன்றைய மொழியியலாளர் கொள்கை.

திராவிட மொழிகளில் தமிழ்மொழியைப் பேசும் மக்கள், மிகப் பண்ணெடுங்காலமாகவே தங்களுக்கெனச் சிறந்ததொரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி, அதனைக் கட்டிக்காத்து வந்துள்ளனர். மிகப் பழங்காலத்தே ஆரிய மொழியான சமஸ்கிருதத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த போதிலும் தனக்குரிய தனிப் பண்புகளைப் பேணி வந்திருத்தலை அன்று முதல் இன்று வரையில் காண முடியும்.

(5ஆவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர்க் கட்டுரை - தமிழும் உலக மொழிகளும்)

‘சமஸ்கிருத’த்துக்கு 14 எழுத்து வடிவங்கள்

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் அதன் எழுத்து. உச்சரிப்பு, இலக்கணம், வாக்கிய அமைப்பு போன்றவை திட்டமிட்டு அந்த மொழிக்காகவே வடிவமைக்கப்பட்டவை என்ற கருத்து பலரிடமும் ஆழமாக வேரூன்றி இருக்கிறது. ஆனால், அது உண்மையல்ல. ஒரு மொழியிலிருந்து பல மொழிகள் கிளைத்துள்ளன. மாற்றங்களைத் தாங்கி வளர்ந்துள்ளன. அடிப்படை இலக்கணம் வழியாகவே மொழியை கற்பிக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையில் மாற்றம் தேவை. அறிவியல் பார்வையில் மொழி பற்றிய வகுப்பறைப் பாடங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். நமது குழந்தைகள் மொழியையும் சமூகத்தின் மொழியையும் நாம் புறந்தள்ளிவிடக் கூடாது. வகுப்பறைகளில் அறிவியலின் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும். இன்று ஒரு மொழியாக இருப்பது நாளை இரண்டு மொழிகளாக திரியக்கூடும்.

இந்துஸ்தானி என்ற ஒரு மொழியிலிருந்துதான், இந்தி, உருது என்ற இரண்டு மொழிகள் கிடைத்தன. செர்போ-குரோஷியன் மொழியிலிருந்து செர்பியன், குரோஷி ஆகிய இரண்டு மொழிகள் தோன்றின. பிராஜ்,

மைத்திலி, அவாதி, போஜ்புரி போன்ற மொழிகள் இந்தியின் தாய்மொழியாக இருந்தவை. இப்போது, இந்தி தாய்மொழியாகி, அவை இந்தியின் சேய் மொழியாகிவிட்டன. பல பெரும் கவிஞர்கள், இந்தி மொழியில் கவிதை எழுதுவதையே தரம் தாழ்ந்த செயலாகக் கருதிய காலம் ஒன்று இருந்தது. அதைவிட பிராஜ் மொழியிலேயே அவர்கள் எழுத விரும்பினார்கள். சமூக அரசியல் நிகழ்வுகளின் வழியாகவே ஒரு மொழி தன்னை தரப்படுத்திக் கொள்கிறது. இலக்கணங்கள், எழுத்து வடிவங்கள், அகராதிகள், தரவுகள் – மொழிப் பயன்பாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில்தான் கட்டமைக்கப் படுகின்றன.

அரசியல் சட்டத்தைப் படிக்காமலேயே இந்திதான் இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று தவறாகச் சிலர் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தி ஆட்சி மொழி என்றே அரசியல் சட்டத்தின் 8 ஆவது பிரிவு கூறுகிறது. தேசிய மொழி என்று கூறவில்லை. ஆங்கிலம் துணை ஆட்சி மொழியாக இந்தி பேசாத பகுதி மக்கள் விரும்பும் வரை நீடிக்கும் என்பது 1965 ஆம் ஆண்டு மொழிப் போராட்டத்துக்குப் பிறகு உறுதியானது. அரசியல் சட்டத்தின் 8 ஆவது அட்டவணையில் முதலில் 8 மொழிகள் மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது இதன் எண்ணிக்கை 14 ஆக உயர்ந்துள்ளது. இன்னும் இதில் கூடுதலாக மொழிகளை சேர்க்கும் வாய்ப்புகள் சட்டத்தில் உள்ளன. கொங்கனி, மணிப்பூரி, போடோ, நேபாளி, டோக்ரி, சந்தாணி போன்ற மொழிகள் இன்னும் இந்தப் பட்டியலில் இடம் பெறவில்லை.

சமஸ்கிருதம் ஏதோ முழுமையாக வடிவமைக்கப்பட்ட மொழி என்றும், இந்திய மொழிகளின் தாய் என்றும் கூறப்படுவது எல்லாம் பொய். வங்காளம், குஜராத்தி, மராத்தி, இந்தி, பஞ்சாபி போன்ற இந்தோ – ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகளுடன் சமஸ்கிருதத்துக்கு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பது உண்மைதான். ஆனால், தென்னாட்டின் மொழிகளும், வடகிழக்கு மாநிலங்களில் பேசப்படும் திபெத்து, பர்மிய குடும்ப மொழிகளும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவையே! இந்தியாவில் பல்வேறு பழங்குடிப் பிரிவினர் பேசும் முந்தா மொழிக்கும், சமஸ்கிருதத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. பிறகு எப்படி சமஸ்கிருதம், இந்திய மொழிகளின் தாய் மொழியாக முடியும்?

சமஸ்கிருத எழுத்து வடிவமான 'தேவநாகிரி' வடிவம்தான் மிக உயர்ந்தது என்றும், அதற்கான எழுத்தும் ஒலியும் கடவுளால்தான் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் ஒரு பொய்யான நம்பிக்கை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உண்மையில் சமஸ்கிருதம், 14-க்கும் அதிகமான எழுத்து வடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற உண்மை பலருக்கும் தெரிவதில்லை. உலகில் எந்த வடிவ எழுத்துகளிலும் சிறிய மாற்றங்களுடன் சமஸ்கிருத மொழியை எழுதிட முடியும். மொழியின் ஒலிக்கும் எழுத்து வடிவத்துக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதுகூட ஒரு மாயைதான். எந்த ஒரு மொழிக்கும் ஒரு எழுத்து வடிவத்தை ஒரு சில நாட்களிலேயே நாம் உருவாக்கிட முடியும்.

எழுத்து மொழியைவிட பேச்சு மொழி வேகமான மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகி விடும். சமூக, கலாச்சார, அரசியல் காரணங்களுக்காக எழுத்து வடிவ மொழியை காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியமிருக்கிறது. இந்த நிலையில் வகுப்பறையில், 10, 12 வயது குழந்தைகளிடம் மொழியின் கட்டமைப்பு, இலக்கணம், பாரம்பரியம் பற்றிய புரிதல்களை உருவாக்கிட முடியாது. அது மிகவும் கடினம். அதற்கு பதிலாக மொழி தொடர்பான புரிதலை, அறிவியல் ரீதியாக அவர்களிடம் விளக்கிடும் பயிற்சி முறைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

- 'இந்து' நாளேட்டில் (மே 15, 2013) வெளிவந்த கட்டுரையிலிருந்து சில பகுதிகள்

தமிழுக்குத் தடை போட்ட சென்னை பல்கலைக்கழகம்

1919ஆம் ஆண்டில் சென்னை பல்கலைக்கழகம் செம்மொழியாக சமஸ்கிருதம், அரபி, பரசீக மொழிகளை மட்டுமே ஏற்றுக் கொண்டது; தழிழை ஏற்க மறுத்தது.

இதை எதிர்த்து 1919ஆம் ஆண்டு தொங்கி பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமும் நீதிக் கட்சியும் குரல் கொடுத்தன.

1930இல்தான் பி.ஏ. பட்டப் படிப்பில் தழிழ் கட்டாய மாகக்கப்பட்டது.

‘சமஸ்கிருத சர்யன்’

தேசீயத் துரோகி

(பெரியார், ‘தேசீயத் துரோகி’ எனும் பெயரில்
1932இல் எழுதிய கட்டுரை)

தேசீயத் துரோகியாகிய நாம் கூறும் விஷயங்கள் முழுவதும், எழுதும் சங்கதிகள் எல்லாம், மக்களுக்கு பயன்படாத பழைய காரியங்களில் ஆசையுடையவர்களுக்கு வெறுப்பாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அதைப் பற்றி, அதாவது எவருடைய வெறுப்பைப் பற்றியும் எதிர்ப்பைப் பற்றியும் நாம் கவலைப்படுவது கிடையாது. ஆகவே இப்பொழுது ஒரு தேசீயத்தைக் கண்டிக்கவே இந்த முகவுரையைக் கூறிக் கொண்டு முன் வந்தோம்.

சென்னை மாகாணத்தில் கல்வியிலாக்காவில் சிக்கனம் செய்வதைப் பற்றி ஆலோசனைக் கூறிய சிக்கனக் கமிட்டியார் கூறியிருக்கும் யோசனைகளில் “சென்னைப் பிரசிடென்சிக் கல்லூரியில் உள்ள சமஸ்கிருத ஆனர்ஸ் வகுப்பை எடுத்துவிட வேண்டும்” என்பதும் ஒரு யோசனையாகும்.

உண்மையிலேயே “தேச மக்கள் கல்வியினால் அறிவு பெற வேண்டும்; கல்வியினால் பகுத்தறிவு பெற வேண்டும்” என்று விரும்புகின்றவர்கள் சமஸ்கிருதக்

கல்வியை எடுத்துவிடுவது பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலையோ வருத்தமோ அடைய மாட்டார்கள். ஏனென்றால் இன்று இந்துமதம் என்று சொல்லும் ஒரு கொடுமையான மதம் இருப்பதற்கும் இந்த இந்து மதத்திலிருந்து பிறந்த ஜாதிக் கொடுமை, சடங்குக் கொள்கை, கடவுள் முட்டாள்தனம் ஆகியவைகள் கற்றவர்கள் கூட்டத்திலும், கல்லாதவர்கள் கூட்டத்திலும் தலைவிரித்தாடி அவர்கள் உழைப்பையும், அறிவையும், சுதந்தரத்தையும் கொள்ளை கொண்டிருப்பதற்கும் காரணம் சமஸ்கிருதமேயாகும். இன்று வருணாச்சிரம தருமக்காரர்கள் சனாதன தருமம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுவதற்கும் சுயராஜ்யத்தைவிட சனாதன தருமமும், வருணாச்சிரம தருமமும் காப்பாற்றப்படுவதே முக்கியமானதென்று சொல்லுவதற்கும் சமஸ்கிருதப் பாஷைப் படிப்பும் அதில் உள்ள நூல்களுமே காரணமாகும். தீண்டத்தகாதவர்களைத் தெருவில் நடக்கக் கூடாது; கோயிலுக்குள் செல்லக் கூடாது; குளத்தில் குளிக்கக் கூடாது; பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்து படிக்கக் கூடாது என்று சொல்லுவதற்கும் காரணம் சமஸ்கிருத நூல்களேயாகும்.

சாரதா சட்டம் போன்ற சீர்திருத்த சட்டங்களைச் செய்யக் கூடாது என்று சொல்லுவதற்கும், பொட்டுக் கட்டுவதைத் தடுக்கும் சட்டம், பிரஜா உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு உதவியளிக்கும் சட்டம், பெண்களின் சொத்துரிமைச் சட்டம், விவாக விடுதலைச் சட்டம் முதலியவைகளை மத விரோதமானவைகள் என்று கூறித் தடுப்பதற்கும் சிவராஜ், பி.ஏ., பி.எல்., எம்.எல்.சி. அவர்களை எங்கும் எதையும் தின்னும் பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதார் கூடிய சென்னை காஸ்மாபாலிட்டன் கிளப்பில் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்ததற்கும் காரணமாயிருப்பவை சமஸ்கிருத நூல்களேயாகும்.

சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதமாகக் கிளர்ச்சி செய்து குறைத்துக் கொண்டு தொண்டை வீங்குகின்ற வருணாச்சிரமக் கூட்டத்தார்கள் எல்லோரும் தங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சமஸ்கிருத, வேத, புராண, இதிகாச, ஸ்மிருதிகளையே பிரமாணங்களாகக் காட்டுகின்றனர். அவை என்ன சொல்லுகின்றனவென்று கவனிக்கின்றார்களே ஒழிய தங்கள் அறிவு என்ன சொல்லுகின்றது? உலகப் போக்கு என்ன சொல்லுகின்றது? என்று கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்கின்றார்களில்லை. இவ்வாறு கவனிக்கக்கூடிய

அறிவு அவர்களிடம் இல்லாதபடி அவர்கள் மூளையை அந்த சமஸ்கிருதப் பழங்குப்பைகளாகிய சாஸ்திரங்கள் என்பன உறிஞ்சிவிட்டன. ஆகையால் இனி வருங்கால இளைஞர்களின் நல்ல தூய்மையான மூளைகளிலாவது கோளாறு ஏற்படாமலிருக்க வேண்டுமானால் - அவர்களிடம் மூடநம்பிக்கைகளும், சுயநலமும் உண்டாகாமல் பகுத்தறிவும், சமதர்ம நோக்கமும் உண்டாக வேண்டுமானால் சமஸ்கிருதக் கல்வியை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியதே முறையாகும்.

ஆனால் நமது நாட்டில் உள்ள சமஸ்கிருதப் புராணக் குப்பைகளாலும் அவைகளைப் பார்த்துச் செய்த தமிழ்ப் புராணக் கூளங்களாலும் குடி கொண்டிருக்கும் மூடநம்பிக்கைகள் போதாதென தேசிய ஆடைகளைப் புனைந்து “ஹிந்தி” என்னும் பாஷையையும் கொண்டு வந்து நுழைத்துக் கொண்டு பார்ப்பனர்கள் நம் மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். ஹிந்தியைப் பரப்புவதற்காகப் பார்ப்பனர் பிரயாசைப்படுவதற்குக் காரணம் அதன் மூலம் மீண்டும் வருணாச்சிரம தருமத்தையும், புராண நம்பிக்கை, மத நம்பிக்கை, பிராமண பக்தி, சடங்கு பக்தி முதலியவைகளை விருத்தி செய்து தங்கள் பழைய கௌரவத்தையும், ஏமாற்று வயிற்றுப் பிழைப்பையும் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்காகவே என்பது சுயமரியாதைகாரர்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. ஆகையால் இத்தகைய பார்ப்பனர்கள் இந்த ஹிந்தி பாஷை முதலானவைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருக்கும் சமஸ்கிருதத்தைக் கைவிடச் சம்மதிப்பார்களா? ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்.

ஆகையால் தான் பார்ப்பனர்கள் ஊருக்கு ஊர் கூட்டங் கூடி சென்னை அரசாங்கச் சிக்கனக் கமிட்டியார் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் உள்ள சமஸ்கிருத ஆனர்ஸ் வகுப்பை எடுக்கும்படி சிபார்சு செய்ததைக் கண்டிக்கிறார்கள். பொருளாதார நிலையைப் பற்றிய கவலையும் அவர்களுக்கில்லை. எந்தப் பொருளாதாரம் எக்கேடு கெட்டாலும் தங்கள் சுயநலத்திற்குத் துணை செய்கின்ற மதமும் அதற்குச் சாதகமாயிருப்பவை களும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதே அவர்களின் கொள்கையாக இருந்து வருகின்றது. காப்பிக் கிளப்புப் பார்ப்பான், உத்தியோகப் பார்ப்பான், அரசியல் பார்ப்பான், சட்ட மறுப்புச் செய்து ஜெயிலுக்குப் போகும் பார்ப்பான் உள்பட எல்லோரும் இக் கொள்கையைக் கைவிடாமலே வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இச்சமயத்தில் நாமும் கிளர்ச்சி

செய்ய வேண்டும். பார்ப்பனர்களின் வெறுங்கூச்சல்களுக்குப் பயந்து கொண்டு அரசாங்கத்தார் சிக்கனக் கமிட்டியின் சிபார்சைக் கைவிட்டு விடக்கூடாதென எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். சில பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் சங்கங்களிலும் சுயமரியாதைச் சங்கங்களிலும், சிக்கனக் கமிட்டியின் யோசனையைப் பாராட்டியும் இன்னும் சமஸ்கிருத கல்விக்காகக் கொடுக்கும் உபகாரத் தொகையை நிறுத்தும்படியும் தீர்மானங்கள் செய்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறே நாடெங்கும் பல தீர்மானங்கள் செய்து அரசாங்கத்தாரை எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமஸ்கிருதச் சனியன் ஒழியும்.

‘காசி யாத்திரை’ வந்த கதை

“வடமொழி மந்திரங்களைப் பிராமணர் அல்லாதவர் காதிப்படுமாறு சொன்னால் சொல்லுபவர்க்கும் பாவம்; கேட்பவர்க்கும் பாவம்” என்னும் தடையைப் போக்குதற்கு பார்ப்பனர் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தனர். (பார்ப்பனரல்லாதாரிடம் இதைப் புகுத்தினால் தான் வருமானம் கிடைக்கும் என்பதே நோக்கம்)

“சடங்குக்குரியவர்களை முதலிற் பூணூல் போட்டுப் பிராமணர்களாக்கி விட்டுப் பிறகு, வடமொழி மந்திரங்களைச் சொல்வது” என்று முடிவு செய்தனர். இம் முடிவிற்கும் எதிர்ப்புத் தோன்றிற்று. “பூணூல் போடுவதால் மட்டும் ஒருவர் பிராமணர் ஆகிவிட மாட்டார்” என்று தடை எழுப்பினர். அத்தடையினை வெல்லும் முறையில் பிறிதொரு சூழ்ச்சி உருவாக்கப்பட்டது. திருமணக் காலத்திலே மரப்பிள்ளைக்குப் பூணூல் போட்டதும், அவர் காசிக்குச் சென்று வேதம் ஓதிவிட்டு வருவதாய்க் கருதி ‘காசி யாத்திரை’ என்னும் ஒரு சடங்கினை நுழைத்தனர்.

இவ்வாறாய்ப் புரோகிதர் வேலைக்கு ஏற்பட்ட தடங்கல்கள் மன்னனின் வல்லமையாலும், புரோகிதர்களின் சூழ்ச்சித் திறத்தாலும் வெல்லப்பட்டன.

- ஆட்சி மொழிக் காவலர் கி.இராமலிங்கனார் எழுதிய
‘என் வரலாறு’ நூலிலிருந்து

சமஸ்கிருதம் தேவையா?

— ஸர்யா

இந்த நாட்டில் பல காலமாக 'சமஸ்கிருதம்' என்கின்ற ஒரு வடமொழியை (ஆரிய மொழியை) ஆரியர் இந்நாட்டில் புகுத்தி, அதற்குத் 'தேவபாஷை' எனப் பெயரிட்டுக் கடவுள்கள் - தேவர்கள், சமயம், சாத்திரம் ஆகியவைகளுக்கு அதில் சொன்னால்தால் புரியும் - பயன்படும் என்று காட்டி, நமது பரம்பரை இழிவிற்கு நிரந்தரப் பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள்.

இந்நாடு நம்முடைய நாடு; இந்நாட்டில் நாம் தமிழர்கள் 100-க்கு 97 பேர் வாழ்கிறோம். நமது நாட்டு மொழி தமிழ்மொழி. இந்த நிலையில் - நமது மொழிக்கும், நம் கலாச்சாரத்திற்கும், நம் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாத - நம்நாட்டு மக்கள் எண்ணிக்கையில் நூற்றுக்கு 3 பேராக உள்ள - இந்நாட்டிற்குப் பிழைக்க வந்து குடியேறிய ஆரியப் பார்ப்பனர்களுடைய தாய்மொழியாக உள்ளதும், எழுத்தே இல்லாததுமான சமஸ்கிருதம் என்னும் மொழிக்கு இன்று இருந்துவரும் செல்வாக்கு, தமிழுக்கு உண்டா? இவ்வாரியர் புகுதலுக்குப்பின் இருந்திருக்கிறதா? இன்றைய இளைஞர்கள், வாலிபர்கள் பலருக்கு ஒரு முப்பது, நாற்பது

வருடங்களுக்கு முந்திய நிலைமை எப்படி? தமிழுக்கு அப்பொழுது இருந்த மரியாதை, அந்தஸ்து என்ன? பார்ப்பன 'மேலோர்' மொழியாக - சமஸ்கிருதத்திற்கு இருந்த அந்தஸ்து என்ன? என்பது பற்றிய பல விஷயங்கள் தெரியுமா? தெரியாது என்றே நினைக்கின்றேன். சுமார் 40 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு ஒரு வேளை தெரியக்கூடும்.

முன்பெல்லாம் ஒரு காலேஜில் ஒரு சமஸ்கிருத புரோஃபசர் வாங்கும் சம்பளத்துக்கும், தமிழ்ப் பண்டிதர் (புரோஃபசர்) வாங்கும் சம்பளத்துக்கும் மலை அளவு வித்தியாசம் இருக்கச் செய்தது. அரசாங்கத்தில் சமஸ்கிருதம் படித்தவனுக்கு அவ்வளவு சலுகை! சமஸ்கிருத புரோஃபசருக்கு 350 ரூபாய் சம்பளம்! தமிழ்ப் பண்டிதருக்கு (புரோஃபசருக்கு) 75 ரூபாய்தான் சம்பளம். சமஸ்கிருத ஆசிரியருக்குப் பெயர் 'புரோஃபசர்'; தமிழ் ஆசிரியருக்குப் பெயர் - ஆசிரியர்.

காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் திரு.கா.நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் பிரசிடென்ஸி காலேஜில் புரோஃபசராக இருந்தபோது வாங்கின சம்பளம் ரூபாய் 81 என்பதாகத் தான் ஞாபகம். அதே நேரத்தில் அங்கு சமஸ்கிருத புரோஃபசராக இருந்த திரு.குப்புசாமி சாஸ்திரி (என்ற ஞாபகம்) என்பவர் வாங்கின சம்பளம் சுமார் ரூ. 300க்கு மேல்! ஜஸ்டிஸ் கட்சி அரசாங்கத்தில் முதல் மந்திரியாக இருந்த திரு.பனகல் இராஜா அவர்களே இதைக் கண்டு மனம் கொதித்து என்னிடத்தில் நேரில் சொல்லி, 'நீங்கள் இதைக் கண்டித்து ஒருதலையங்கம் எழுதுங்கள்' என்றும் சொன்னார். அவர் சமஸ்கிருதம் படித்தவர்; புலமை வாய்ந்தவர் என்ற போதிலும்கூட அந்த மாதிரி அந்தஸ்திலும், சம்பளத்திலும் வேறுபடுத்திய கொடுமையைக் கண்டித்தார். பிறகு அரசாங்க உத்தரவு போட்டு அதன் மூலம் இவ்வேற்றுமையை ஒழித்தார். அன்று நாங்கள் போட்ட கூப்பாடும், ஜஸ்டிஸ் மந்திரிசபையின் உத்தரவும் இல்லாதிருந்தால் இன்றும் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் இதே நிலைமையில்தான் இருக்கக்கூடும்.

பிறகு, திரு. இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் 1937இல் இந்தியைக் கொண்டு வந்ததன் உள்நோக்கமே சமஸ்கிருதத்துக்குச் செல்வாக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சரிந்து வருவதைத் தடுத்து அதை உயர்த்தவும், அந்த சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை அழிக்கவுமேயாகும். இதை அவர் வெளிப்படையாகவே பல கூட்டங்களில் பல சொற்பொழிவுகளின் மூலம்

வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். இதை நாம் இப்பொழுதுவிட்டால் நமது இனத்திற்கும், தன்மானத்திற்கும், உரிமைக்கும் பேராபத்து என்று கருதித்தான், ஆச்சாரியாரின் கட்டாய இந்தித் திணிப்பைப் பலமாக எதிர்த்துப் போராட்டம் துவக்கி சுமார் 2000 பேர்களைச் சிறைக்கு அனுப்பியதோடு, நானும் மூன்று ஆண்டு கடின காவல்தண்டனை பெற்றேன்.

இன்று தமிழ்நாட்டில் 'சமஸ்கிருதம்' என்ற ஒரு மொழி உண்மையிலேயே தேவைதானா? எதற்காவது பயன்படுகிறதா? அதற்கும் நமக்கும் கடுகத்தனையாவது, ஒற்றுமை - பொருத்தம் எவ்வகையிலாவது இருக்கிறதா என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் - தமிழர்கள் வாழ்வில், சமயத்தில், சமுதாயத்தில், அரசியலில், விஞ்ஞானத்தில் மற்றும், ஏதாவது ஒரு காரியத்திற்கும் இந்த சமஸ்கிருதம் பயன்படுகிறதா? மற்றும், தமிழ் மக்கள் தமிழில் எவ்வளவுதான் மேதாவினளாய் இருந்தாலும், அவர்களால் சமஸ்கிருதத்தைச் சரியானபடி உச்சரிக்க முடிகிறதா? தமிழர் யாராய் இருந்தாலும் சமஸ்கிருதம் உச்சரிப்பது என்றால் அது சிறிதாவது கஷ்டமானதும் சரிவர உச்சரிக்க முடியாததுமானதாகவே இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் சீதோஷண நிலைக்குப் பொருந்தாது உச்சரிப்பதனால் சரியானபடி உச்சரிக்க முடிவதில்லை; மனிதனின் சக்தியை அதிகம் பயன்படுத்தி ஆகவேண்டும். குளிர் நாட்டு மொழி, சமஸ்கிருதம்; ஆகவே, அது நமக்குப் பேச்சு வழக்குக்கு உதவாததாகும்.

ஒரு மொழியின் தேவை முக்கியத்துவமெல்லாம் அது பயன்படுகின்ற தன்மையைப் பொறுத்ததே ஆகும். அது எவ்வளவு பெரிய 'இலக்கியக் காவியங்களையும்', 'தெய்வீகத் தன்மையும்' தன்னிடத்தே கொண்டது என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுவதனாலும் - அது மக்களது அன்றாட வாழ்க்கையில், அவர்களது அறிவை வளப்படுத்தும் தன்மையில் எந்த வகையில் உபயோகப்படும்படி இருக்கிறது என்பதையே அளவுகோலாகக் கொண்டு அளக்கவேண்டும்.

உதாரணமாக, இன்று இங்கிலீஷ் மொழி சிறந்த மொழி என்று பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றதென்றால், அது 'புராதனமொழி' என்பதோ அல்லது 'தெய்வம்சம் உள்ள மொழி' என்பதோ அதற்குக் காரணம் அல்ல. அதனுடைய உலக உபயோகமும், அது உலக மக்களது அறிவை, வாழ்வை வளப்படுத்த உதவிய, உதவுகின்ற தன்மையையும் பொறுத்ததேயாகும்.

1. ஒருவன் ஆங்கில மொழியைச் சலபமாகக் கற்றுக் கொள்ள முடியும்.
2. ஆங்கில மொழியை அறிந்தவன் உலகத்தின் எந்தக் கோடிக்கும் சென்று அறிவைப் பெற்றுத் திரும்பி வர இயலும்.
3. ஆங்கில மொழியானது அறிவைத் தூண்டும் உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி இருக்கிறதே தவிர, அது சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கின்ற தன்மைக்கு விலங்கிட்டதாக ஒரு போதும் கிடையாது.

இம்மாதிரிக் காரணங்களால் அது சிறந்த மொழி என்று கருதப்படுகிறது. வெறும் அழகை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு இப்படிச் சொல்லாமல், அதன் பயனைக் கணக்கிட்டுத்தான் அதனைப் பாராட்டித்தீர வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

இதற்குரிய யோக்கிய தாம்சங்களில் ஏதாவது ஒன்றாவது நம்நாட்டில் உள்ள மொழிகளுக்கு இருக்கிறதா? அதிலும் குறிப்பாக – ‘தேவபாஷை’யான சமஸ்கிருதத்துக்கு உண்டா? என்ற கேள்விக்கு இன்றல்ல – பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, ‘இல்லை’ என்ற பதில் கிடைத்து விட்டது. அது, ‘பேச்சு வழக்கு இல்லாத’ ஒரு பாஷை ஆகும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உள்ள சுமார் 40 கோடி மக்களில் எத்தனை பேர்களுக்கு சமஸ்கிருதம், ‘தாய்பாஷை’? எத்தனை பேர்கள் பேசுகிறார்கள்?

வள்ளலார் எதிர்ப்பு

வடலூர் இராமலிங்க அடிகளார் பின்வருமாறு சமஸ்கிருதத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ளார்.

“இடம்பத்தையும், ஆரவாரத்தையும், பொழுது போக்கையும் உண்டு பண்ணுகின்ற மொழி.”

(வள்ளலார் ஒருமைப்பாடு பக்கம் 284)

இப்படி எழுதிய வள்ளலார், “இத்தகைய ஆரிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதத்தில் என் மனம் செல்லாமல், எளிய இனிய தமிழ் மொழியில் மனம் செல்லுமாறு பணித்தாயே” என்று மனமுருகி இறைவனைப் புகழ்கிறார்.

சமஸ்கிருத பரஹ்மஸ்யஸாஹக்ஷய சமஸ்கிருதம்

சமஸ்கிருதத்தை கல்வி நிறுவனங்களில் பா.ஐ.க. ஆட்சி திணிப்பது பார்ப்பன பண்பாட்டுத் திணிப்பேயாகும். சமஸ்கிருதத் திணிப்பால் சமூகத்தில் நடந்த பார்ப்பனப் பண்பாட்டுத் திணிப்புகளை எதிர்த்து போராடிய, போராடி வரும் நாடு தமிழ்நாடு. இது குறித்து முனைவர் பொற்கோ எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து...

வடமொழிச் செல்வாக்கு சமயங்களையும் அரசர்களையும் தன்னுள் அகப்படுத்திய பிறகு சமுதாய வாழ்விலும் ஊடுருவிப் பரவியது. சங்க காலத் தமிழரசர்களின் பெயர்களையும் பிற்காலச் சோழ பாண்டிய வேந்தர்களின் பெயர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வடமொழிச் செல்வாக்கின் வளர்ச்சி தெளிவாகப் புலப்படும்.

ராஜராஜன், ராஜேந்திரன், ராஜாதிராஜன், குலோத்துங்கன், விக்ரமன், ராஜகேசரி, பரகேசரி முதலான பெயர்களில் ஒன்றுகூடத் தமிழ்ப் பெயராக இல்லை. மாறவர்மன், சடையவர்மன், குலசேகரன் முதலான பெயர்களும் வடமொழிச் செல்வாக்கின் உச்சநிலையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அரசர்களின்

பெயர்களே இப்படி மாறிவிட்ட பிறகு அவர்கள் வழங்கும் பட்டங்களும் சிறப்புப் பெயர்களும் எப்படி இருக்கும்? அவையும் வடமொழி மயமாயின.

தமிழகத்திலுள்ள ஊர்ப் பெயர்கள், கோயிலின் பெயர்கள், தெய்வத்தின் பெயர்கள், மக்களின் பெயர்கள் – இப்படி எல்லாப் பெயர்களும் வடமொழி மயமாயின. வடமொழிச் செல்வாக்கினால் மயிலாடுதுறை மாயூரமா யிற்று. (நீண்ட போராட்டத்துக்குப் பிறகு பெயர் மாற்றப் பட்டது) திருமுதுகுன்றம் விருத்தாசலமாயிற்று; மறைக்காடு மறைக்காடாகி அது திருமறைக்காடாகிப் பின் வேதாரண்யமாயிற்று.

தியாகேசர், நடராஜர், வைத்தீஸ்வரன், வெங்க டேஸ்வரன், லோகாம்பாள், அகிலாண்டேஸ்வரி, புவனேஸ்வரி, பிரம்மபுரீஸ்வரா, பிரம்மவித்யா நாயகி, ஆபத்சகாயஸ்வரர், பிரம்மவித்யா நாயகி, கோகிலேஸ்வரர், சொர்னபுரீஸ்வரர், சகல புவனேஸ்வரர், அருணா சலேஸ்வரர் என்று இவ்வாறு தெய்வப் பெயர்கள் வடமொழி மயமாக மாறின.

ஊர்ப் பெயர்களும் தெய்வப் பெயர்களும் வடமொழி மயமாக்கப்பட்ட நிலையில் வடமொழிச் செல்வாக்கு இங்கே வேரூன்றத் தொடங்குகிறது. படிப்படியாக மக்களுக்கு இடும் பெயர்களும் வடமொழி மயமா கின்றன. லக்ஷ்மி, ஜானகி, சக்ஸ்ரநாமம், புருஷோத்தமன், புஷ்பவல்லி என்று இவ்வாறு மக்களின் பெயர்களிலும் வடமொழிச் செல்வாக்கு பரவியது.

வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் மிகுதியாகப் பரவியதன் விளைவாக நல்ல தமிழ்ச் சொற்களும் அன்றாட வழக்கிலிருந்து மறையத் தொடங்கின. மக்கள் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் திருமணம் முதலான சடங்குகளிலும் வடமொழி புகுந்து செல்வாக்கு செலுத்தும் நிலை உருவாயிற்று.

விவாஹம், கர்ணபூஷணம், கிரஹப்பிரவேசம், புஷ்பவதியாதல், கன்னிகாதானம், சஷ்டியப்தபூர்த்தி, ஸ்ரார்த்தம், தீர்த்த யாத்திரை முதலான சொற்கள் வாழ்க்கைச் சடங்குகளில் புகுத்தப்பட்டன.

அன்றாட வாழ்வில் பயன்படும் பேச்சு வழக்கில்கூட வடமொழிச் செல்வாக்குப் பரவியதும், செளகரியம், கேஷமம், ஜலம், ஸ்நானம், யஜ்மானம், புருஷன், உபயோகம், பிரயோஜனம், யோஜனை, விசேஷம், விசுவாசம், நமஸ்காரம், லக்ஷணம், அவலக்ஷணம் – இப்படி ஏராளமான வடமொழிச் சொற்கள் வந்து குவிந்தன.

இப்படியெல்லாம் தமிழ்ச் சமுதாய வாழ்வில் எல்லா நிலையிலும் வடமொழிச் செல்வாக்கு ஓங்கிய நிலையில்தான் இங்கே வடமொழி மேலாண்மைக்கு எதிர்ப்பு உருவாயிற்று. நாம் முன்பே குறிப்பிட்டது போல இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் வடமொழி மேலாண்மை முறியடிக்கப்பட்டு தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு உரிய சூழல் உருவாகியுள்ளது.

அரசியல், சமுதாயம், சமயம், மொழி, இலக்கியம் போன்ற எல்லா எல்லைகளிலும் வடமொழிச் செல்வாக்கு ஓங்கியது. இதன் விளைவாகத் தமிழ்ச் சமுதாயமும் தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் ஒடுக்கப்பட்டு இவற்றின் சீரும் சிறப்பும் புறக்கணிக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டன. இந்த நிலை எல்லை மீறிப் போனபோது தமிழகத்தில் வடமொழி மேலாண்மை கடுமையான எதிர்ப்புக்குள்ளாயிற்று.

அரசியல், சமுதாயம் முதலான எல்லைகளில் தந்தை பெரியாரும் பேரறிஞர் அண்ணாவும் ஏனைய திராவிட இயக்கத் தோழர்களும் வடமொழி மேலாண்மையை முறியடித்தார்கள். சமயம், மொழி, இலக்கியம் முதலான எல்லைகளில் வள்ளலார், மறைமலையடிகள், ச.சோம சுந்தர பாரதியார் முதலான பெருமக்கள் வடமொழி மேலாண்மையை எதிர்த்துப் போராடிப் பெரு வெற்றிப் பெற்றார்கள்.

மறைமலையடிகளார் வடமொழியில் அறிவு பெற்றவர்; ஆனால், அவர் வடமொழி மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் எதிர்த்து நின்றவர்.

'சமஸ்கிருத மயமாக்கம்' நூலிலிருந்து

வெளியீடு:

திராவிடர் விடுதலைக் கழகம்

95 டாக்டர் நடேசன் சாலை
டாக்டர் அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-600004.

தொடர்புக்கு:
9941759641 / 9941613535/044-24980745

யின்னஞ்சல்
www.dvkperiyar.com